

FAZEKAS ISTVÁN

A tihanyi szőlőhegyen

Nemesánszky Andrásnak

*Jön az ősz, imádkoznak a tücskök,
a tó arany tükre beüzütlött.*

*Megkékül a por, zúg a lódarázs,
cefre forr, sárgul a kukoricás.*

*Ömlik a tájból a sok seregély,
a szőlők csöcse szinte földig ér.*

*Sóbajt az alma, pirulva feszeng,
babzik a homály néhol odalent.*

*Ballag a bánat a pincesoron,
bús éve nincs dal a nádsípokon.*

*A kárpit alatt vadászölyv kereng,
falkákban jár már köröttünk a csend.*

Forrás

*A földi örömök végül megkövülnek,
köveiből az ember templomot épít,
s ábítózik újabb örömökre.
Szakadékos, beomló földeken,
zúgó vadvizek zubogó morajában,
a szomjazó füvekhez is lehajolva
könyörögni képes
egyetlen madárfütytyért.*

Apokrif töredék

*Kő omlik kőtől.
Nevünk kavicsra írva.
Parittyánk az Úr.*